

ב"ה

פרשת שלח

באותה שעה כשרים היו
במדבר יג, ב.

בסמיכות למשה היו בביטול

בפרשת השבוע מסופר אודות שילוח המרגלים... והענין דשילוח המרגלים ישנו גם עתה.

כלומר: נוסף לכך שגם עתה ישנם **התוצאות** של שילוח המרגלים,

– כי, במעשה המרגלים התחיל הענין שמשה רבינו לא יכנס לארץ ישראל [במי מריבה בא הדבר לידי פועל, אבל התחלת הענין היה כבר במעשה המרגלים]^[1], ומצד זה שהכניסה לארץ ישראל לא היתה על ידי משה, אלא על ידי יהושע, נעשה נתינת מקום לענין הגלות.^[2]

והענין בזה, דהנה, אמרו רבותינו ז"ל^[3] "פני משה כפני תמָה ופני יהושע כפני לְבָנָה", והחילוק ביניהם, שתמָה אין בה שינויים, מה שאין כן לְבָנָה יש בה שינויים, שלפעמים היא במילואה, ולפעמים היא בתכלית ההעלם, ולכן, כיון שהכניסה לארץ היתה על ידי יהושע, "פני לְבָנָה", שיש בה שינויים, היה נתינת מקום לגלות, מה שאין כן אילו היתה הכניסה לארץ על ידי משה, "פני תמָה", שאין בה שינויים, לא היה ענין הגלות –

הנה לא רק **התוצאות** דמעשה המרגלים, אלא גם הענין דמעשה המרגלים **עצמו**, הוא – ככל עניני התורה – ענין נצחי.

ויוכן על פי המבואר בלקוטי **תורה**^[4] בענין החילוק בין שילוח המרגלים דמשה, שהיה שלא כדבעי, לשילוח המרגלים דיהושע, שהיה לתועלת.^[5]

ותוכן הענין בקצרה – שישנם שני אופני עבודה: (א) עבודה ששייכת לכל אדם, וזהו ענין שילוח המרגלים דיהושע, (ב) עבודה ששייכת רק לאלו שהם בבחינת משה, ואינו שווה לכל נפש, ולכן, כאשר המרגלים דמשה

הלכו לארץ ישראל והיו בריחוק מקום ממשה רבינו – לא היו יכולים לפעול עבודה זו.

ועל פי זה יובן מה שאמרו רבותינו ז"ל^[6] בנוגע למרגלים "אותה שעה כשרים היו" – דלכאורה אינו מובן: כיון שבהיותם במדבר "כשרים היו", הרי בבואם לארץ ישראל היו צריכים להתעלות במדריגה, ואיך יתכן שנעשה להיפך? אך הענין הוא – שבהיותם בסמיכות למשה, היו בביטול, ולא היו מציאות לעצמם (שהרי תלמיד אצל רבו אינו מציאות כלל, שלכן ישנו הדין דמורה הלכה בפני רבו כו'^[7]), ולכן "כשרים היו"; אבל כאשר הלכו למקום אחר – ללא נפקא מינא אם לגריעותא אם למעליותא – הרי כיון שנתרחקו ממשה, ונתגלתה המציאות שלהם, אזי נעשה מצב בלתי רצוי כו'.

וזהו גם הטעם שמשה התפלל על יהושע "י-ה יושיעך מעצת מרגלים"^[8]: ענינו של יהושע – "פני לְכַנֶּה" – שקיבל ממשה, "פני תָּמָה", ובאופן ש"לא ימיש מתוך האוהל"^[9], כך, שבהיותו אצל משה לא היה מציאות כלל, וכמו אור הכלול במאור, שעם היותו בתוקף יותר, הרי אינו מציאות כלל; אבל כאשר הלך בריחוק מקום ממשה, אזי הוצרך לתפלה ונתינת כח מיוחדת.^[10]

וזוהי ההוראה לכל אחד – שמבלי הבט על גודל מעלתו עד לתכלית העילוי, הנה כאשר יוצא מארבע אמותיו של רבו, זקוק הוא לנתינת כח מיוחדת.

קטע משיחת ש"פ שלח, כג סיון, רשימת השומעים בלתי מוגה.
תו"מ ה'תש"כ ח"ב ע' 157.

[1] ראה כלי יקר דברים א, לז.

[2] ראה בהנסמן בלקו"ש ח"ט ע' 346.

[3] ב"ב עה, א. ספרי ופרש"י פינחס כז, כ. ועוד.

[4] סוף פרשתנו (נא, ג ואילך).

[5] ראה גם שיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז דאשתקד בתחלתה (תו"מ חכ"ו ע' 51 ואילך).

[6] פרש"י פרשתנו יג, ג.

[7] ראה ברכות לא, ב. וש"נ.

[8] פרש"י שם, טז.

[9] תשא לג, יא.

[10] ראה גם שיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז תשט"ו ס"י ואילך (תו"מ ח"ד ס"ע 155 ואילך). ד"ה כי נער ישראל תשט"ז פ"ד ואילך (תו"מ חט"ו ע' 119 ואילך).

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח וזוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צביה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה